

RESUMÉ

SITUACE LATINSKÉHO KŘESŤANSTVÍ KOLEM ROKU 1000

Manfred Gerwing

Situaci latinského křesťanství kolem roku 1000 lze definovat jako moment historického procesu, který podstatně přispěl k rozvoji vnitřně diferencovaného, nikdy nesjednoceného „středověkého světa“, kterému početné společné rysy vtiskly ráz pospolitosti. Tento komplexní a komplikovaný rozvojový proces probíhal v jednotlivých fázích, které lze v amplitudě jednoho století sledovat od místních center až na periferii a ve kterých se na přelomu tisíciletí konečně podařilo stabilizovat to, čemu my ještě dnes, tisíc let později, říkáme „velká evropská rodina národů“. V první evropské partikulární fázi, která se nakonec stala předehrou k první evropské univerzální fázi, určovaly historický proces nové národy: Keltové, Germáni a Slované, stojící pod vlivem Říma a Byzance. Jenom v univerzálních společenských útvarech, přesahujících úzký teritoriální rámec, zformovaných po patřičné předběžné etapě a zkonsolidovaných kolem roku 1000 se mohly stmelit politicko-historické, náboženské, myslitelské, kulturní a sociální aspekty života, dotýkající se i obyčejů, mravů a morálky, v latinské křesťanství. Takto zrozené evropské vědomí pospolitosti působí až do dneška – v podobě prazvláštní směsice, sestávající z kontrastu a kontinuity – nepřetržitě až do přítomnosti.